

oss også forestille oss at vi ga stemmerett til barn. Brennan mener at begge deler kan sammenlignes med å gi stemmerett til dem uten tilstrekkelig kompetanse. En del voksne borgere er like svakt kognitivt utrustet som barn. Likevel gir stemmeretten dem innflytelse over beslutninger som er like alvorlige og som kan ha like dramatiske og skadelige konsekvenser som at en ignorant jury dømmer deg skyldig i en forbrytelse du ikke har begått. Uvitende borgere kan for eksempel være med og sikre flertall for å innskrenke din rett til å ytre deg (for eksempel om religion), bevege deg fritt (for eksempel gjennom streng og diskriminerende grensekontroll) og gifte deg med den du elsker (for eksempel gjennom å forby likekjønnet ekteskap).

Brennans andre strategi er å gå i rette med argumentene forsvarerne av demokratiet forfekter. Han legger til grunn at demokratiet, hvis det skal forsvares, må kunne gis en instrumentell begrunnelse, og avviser derfor at demokrati kan rettferdiggjøres med henvisning til egenverdi alene. Epistemiske begrunnelser for demokratiet mener han ikke er holdbare. Når det gjelder Condorcets juryteorem, sier det også at hvis det er *mindre* enn 50 prosent sjanse for at individene i en gruppe har rett, vil sannsynligheten for at flertallet foretar en korrekt beslutning, minke jo flere som deltar. Ettersom det, ifølge Brennan, er rimelig å anta at individer har større sannsynlighet for å ta feil enn å ha rett i de fleste tilfeller, predikerer dette teoremet heller at kollektive beslutninger i demokratier der millioner er gjort til beslutningstakere gjennom stemmeretten, ofte blir feil. Når det gjelder kvalitet på deliberasjon, er Brennan ikke uenig i at inklusjon av flere relevante argumenter og perspektiver kan resultere i bedre diskusjoner og dermed bedre beslutninger. Dette betyr at politiske diskusjoner ikke må ha for smal deltakelse, men de bør heller ikke

være så brede at de inkluderer de kunnskapsløse og kognitivt svake når beslutninger skal fattes. Det er liten grunn til å anta at borgere uten tilstrekkelig politisk kompetanse vil bidra til å gi meningsbrytning og vedtak høyere kvalitet, ifølge Brennan.

Brennan trekker også veksler på empiriske argumenter. Han henviser til spørreundersøkelser som viser at mange borgere kan lite om politikk, selv om det er variasjon mellom land. Han trekker også frem mange eksempler på at moderne demokratier fungerer dårlig, og at folkeflertall igjen og igjen foretar irrasjonelle beslutninger. Det er nok ikke tilfeldig at Brennans bok kom ut i 2016, da Donald Trump ble valgt til president på et program Brennan, og mange andre, mente representerte et nytt lavmål i amerikansk politikk, og etter en valgkamp preget mer av løgner og manipulasjon enn av deliberasjon.

Sist, men ikke minst antar Brennan at eksperter gjennom sin spesialistkunnskap kan bidra til bedre politikk. Det er grunn til å tro at økonomene kan mer om hvordan økonomien virker og om hva som er effektive økonomiske tiltak, enn mange andre, at miljøeksperter kan mer om miljø og miljøpolitikk, at demografer kan mer om befolkningsutviklingen og hva som påvirker denne, og så videre.

Innvendinger mot ekspertstyre

Vi skal ta for oss noen vanlige innvendinger mot ekspertstyre innenfor rammen av demokratiet. Disse innvendingene vil også ramme Brennan. Vi skal også legge til grunn at eksperter har en rolle å spille i demokratier, og legger derfor til side argumenter som tar utgangspunkt i fortolkninger av demokratiprinsippet eller ideer om epistemisk demokrati som stiller spørsmål ved dette.